

[Per Hækkerup.]

at tage de indkomststigninger, der er mulighed for at få, og dér ved vi jo, at det ikke er lønmodtagerne, der har de bedste muligheder for at kompensere sig over for pristigninger.

Men uanset disse problemer, uanset vore vanskeligheder med at sikre en mere rolig udvikling, som vi alle ønsker det, i pris- og indkomstdannelserne mener jeg, det er forkert uden videre at fastslå, at vi er blevet dårligere stillet, i hvert fald væsentlig dårligere stillet, i konkurrencemæssig henseende i de senere år, og det var jo her, den erhvervsfjendtlige politik skulle give sig udslag.

Jeg vil gerne pege på, at hvis vi sammenligner vores eksport i 1967 med eksporten for nogle af de lande, der ligger os nærmest, Storbritannien, Norge og Sverige, i den tilsvarende periode, så ser tallene, når vi ser på totaleksporten, ikke så forfærdelig godt ud for Danmark. Hvis vi tager første halvår 1967 sammenlignet med 1966, har Storbritannien haft en eksportstigning på 8 pct., Sverige 10, Norge 11 og Danmark 2 pct. — det er naturligvis beklageligt, at stigningen ikke har været større; den er vist endda kun 1,9 pct. Men ser vi på industrieksporten — og her skal vi jo huske på, at landbrugseksporten ikke er omkostningsbestemt, det er andre faktorer, der bestemmer landbrugseksportens størrelse, nemlig om vi overhovedet får lov til at indføre de pågældende varer — industrieksporten, som er omkostningsbestemt, ja, så ser tallene helt anderledes ud, så er tallene for de førstnævnte 3 lande, England, Sverige og Norge, nøjagtig de samme, som de er for totaleksporten, fordi de praktisk talt udelukkende eksporterer industrivarer, nemlig 8, 10 og 11 pct., men stigningen for Danmarks vedkommende er ikke 2 pct., men derimod 8 pct. i det første halvår. Det viser altså, at på den omkostningsbestemte del af eksporten ligger Danmark nogenlunde på niveau med de andre lande, så heller ikke heri kan man efter min opfattelse finde noget, der beviser, at vi skulle være kommet ud af trit i omkostningsmæssig henseende med vore nærmeste aftagerlande og konkurrentlande.

Derimod er det rigtigt, at på ét område synes industrieksporten at svigte eller at

stå over for tilsyneladende uoverstigelige vanskeligheder i denne periode. Det viser sig nemlig, at vores industrieksport til landene uden for EFTA og uden for EEC, det vil sige den oversøiske verden, er gået tilbage, og jeg kunne godt lide at opstille det lille spørgsmål, om ikke man nøje burde overveje, også inden for industriens organisationer, at samtidig med at man kan have en voksende eksport til fællesmarkedslandene og til EFTA-landene, går eksporten til de oversøiske områder tilbage. Det er dog et spørgsmål, om der ikke her i virkeligheden er plads for et betydelig stærkere eksportarbejde end det, der hidtil har været udført, og jeg er overbevist om, at netop her vil et fornuftigt samarbejde imellem staten, det offentlige, og erhvervenes eksportfremstød kunne vise sig særdeles frugtbart.

Jeg mener altså, vi har lov til at sige, at den fremstilling, der har været givet af vor situation, er overdreven; vi står ikke i sådanne vanskeligheder, som man har villet hævde. Vi må erkende, at vi har en situation på beskæftigelsesområdet, som er beklagelig, som kan blive alvorlig, hvis ikke man sørger for at sætte ind i sin erhvervs politik, i sin industripolitik; men regeringen har jo netop igennem statsministerens tale her peget på de områder, hvor man mener det er nødvendigt at gennemføre en yderligere forstærkning af denne politik.

I den kritik, der har været fremført fra de borgerlige oppositionspartiets side, har man særlig hæftet sig ved afskrivningsreglerne. Det er mig komplet umuligt at forstå, at man virkelig for alvor mener, at man kan fremføre dette som noget afgørende i erhvervs politikken. Jeg vil gerne sige, at de ændringer, som blev gennemført i foråret i år, og som efter min opfattelse var beskedne ændringer, dem ville det være meningsløst at lave om på nu; de ændringer går jeg ud fra vil blive fastholdt, så meget mere som jeg med hensyn til den væsentligste af ændringerne, nemlig den, vi plejer at kalde statusafskrivningernes omlægning, havde indtryk af, at man stort set var enig om det rimelige i den, da vi drøftede den i det udvalg, der behandlede afskrivningsloven; og den meget beskedne ændring, der er sket med hensyn